

Titel van boek

Colofon

Titelpagina
(vormgeving als kaft)

***Voor mijn inspiratiebron, metgezel, maatje en geliefde.
Zonder jou was dit boek niet.
Zonder jou was ik niet waar ik nu ben.***

*Give me your hand
Take your place here next to me
Let us walk this road together no matter where it leads
Put aside your burdens
Put away your fears
Or I'll carry them as I'd carry you until the very end
Somewhere out there waiting
Is an place where we'd know peace
That calls to us that beckons us
A place where we'd be free
VNV Nation – If I was*

Godsamme, die kerel kan ook niet opschieten. ‘Ik hoop dat de belichting nu goed is.’ Dat hoor jij niet te hopen, kerel, dat hoor jij te wéten, daar ben je de fotograaf voor.

‘Even pauze?’

Graag. Als je daarna begrijpt waar je mee bezig bent.

Ik sla snel mijn badjas om. Niet zozeer om mijn naaktheid te verbergen, maar meer om mijn getekende bovenbeen te bedekken. Het blijft toch gek, voor de camera stoort het mij in het geheel niet. Zelfs als de fotograaf besluit mijn littekens niet te retoucheren, kan ik er niet mee zitten. Maar buiten de set om wil ik dat been toch bedekken. Ik lieg. Dat doe ik bijna constant over dit onderwerp. Ik wil er niet aan. Ik wil er niet aan dat ik dit doe. Dus lieg ik mezelf en de wereld om me heen maar voor. Het was makkelijker geweest als er niet zo’n enorm oordeel vanuit zo ongeveer iedereen op zou liggen. Maar dat ligt er nou eenmaal wel in deze maatschappij, dus ook ik moet het ermee doen.

Terwijl de visagiste mijn kop nog wat bijwerkt, drink ik een beker thee. Koffie vind ik zo smerig dat ik het niet door mijn strot krijg. Soms wel wat vervelend, want je schijnt er goed wakker van te worden. Schijnt, want ik weet het niet. Mijn eerste en laatste kopje koffie eindigde bij twee slokjes. Daarna heb ik het alleen in varianten als ijs en tiramisu gehad en ook dan vind ik die smaak niet te pruimen.

De visagiste babbelt wat losjes tegen me aan, terwijl ik een oninteressant blad naar me toe trek. Ga je er nog over beginnen, muts? Stiekem voel ik een spanning, zoals altijd in dit soort situaties. Ze heeft het gezien. Natuurlijk heeft ze het gezien, er valt moeilijk om heen te kijken als ik naakt poseer. Maar zal ze er ook over beginnen? En hoe, op de schuchtere, voorzichtige manier of met de deur in huis? Het lijkt alsof deze dame het toch liever bij de kletspraatjes houdt, dus ik zucht een keer, schud de gedachten van me af en blader het inderdaad oninteressante blaadje door.

‘Heb je een operatie gehad?’ De vraag komt zo uit het niets, na het stomme geblaat van het schaap, dat ik even opschrik. Ik antwoord kort en ontkennend. Ik houd ervan hier mysterieus over te doen. Ik houd ervan het spelletje te spelen. Hoever zal ze erin meegaan? Niet. Met een simpele ‘oh’ sluit ze het onderwerp af, zo plotseling als ze ermee kwam, en hervat ze haar kletspraatjes weer.

De fotograaf heeft blijkbaar door hoe zijn camera werkt, want hij wil weer verder. Ik kijk op de klok. Half vier. Over anderhalf uur lig ik lekker thuis in bad met een maskertje om de troep die het schaap erop gesmeerd heeft uit mijn poriën te krijgen. Dom schaap. Irritant hoe ze verder ging met haar praatjes. Het was zo’n mooie kans om mijn spel te spelen. En dus is het schaap dom. En irritant.

Als ik die avond het station in Nijmegen uitloop en ondanks vertragingen godzijdank de laatste bus naar mijn huis niet mis, voel ik een pijn van binnen. Wat is er van mijn leven geworden? Of meer, wat heb ik ervan gemaakt? Ik stap de bus in en houd mijn ov-chipkaart voor de lezer. Het nu toch al standaard geworden blietje van het ding bevestigt dat ik ingecheckt ben.

Ik houd van die laatste bus. Al die laatste bussen die net na

één uur tegelijk in een lange rij het busstation verlaten, om zich daarna op te splitsen en ons allemaal naar onze laatste bestemming van die dag te brengen. Ik kijk er graag naar, fluister zachtjes de nummers van de bussen die ik langs zie komen. Natuurlijk is mijn bus weer de laatste die vertrekt en zie ik drie nummers voorbij komen die ik ook had kunnen hebben. Ach, het is niet erg, die drie minuten maken nu ook niets meer uit. Alsof ze ooit uitmaken. Wat zijn nou die luttele minuten? Een reclameblok, hoewel dat tegenwoordig drie keer zo lang is. Al jaren heb ik geen tv meer en dat bevalt me prima. Vroeger thuis mocht het niet en vond ik het vreselijk dat wij er geen hadden, maar nu is het mijn eigen keuze. In plaats van zinloos te zappen, lees ik nu 's avonds een boek, of luister ik muziek. Niet dat dat nou heel veel nuttiger is dan voor de tv hangen, maar ik leef graag in de illusie dat het wel zo is.

Ik stap de bus uit. Een bad gaat het niet meer worden. Als ik na vijf minuten lopen de voordeur van mijn huis achter mij op slot doe, gooi ik mijn kleren al van me af terwijl ik de trap van mijn bovenwoning op loop. In de badkamer haal ik snel een doekje over mijn gezicht heen en duik in mijn bed. Ik ben de uitvinders van *demake-up* doekjes dankbaar. Anders zou mijn kop morgen weer onder de puisten zitten door mijn luiheid.